

КИЇВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ БОРИСА ГРІНЧЕНКА

**Факультет економіки та управління
Кафедра управління**

*Збірник матеріалів
VII Всеукраїнської науково-практичної
інтернет-конференції*

**«ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ УПРАВЛІНСЬКИХ
СИСТЕМ У СОЦІАЛЬНІЙ ТА ЕКОНОМІЧНІЙ
СФЕРАХ УКРАЇНИ: ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА»**

21 листопада 2023 р.

Київ – 2023

УДК [338.27+338.242]:[304+330]

*Рекомендовано до друку на засіданні Вченої ради
Факультету економіки та управління
Київського університету імені Бориса Грінченка
протокол № 10 від 22 листопада 2023 року*

Рецензенти:

Акіліна О. В., к.е.н., доцент; Дорошкевич Д. В., д.е.н., доцент; Ільїч Л. М., д.е.н., професор; Кожем'якіна С. М., д.е.н., професор; Краус К. М., к.е.н., доцент; Марухленко О. В., д.н.держ.упр., доцент; Михацька А. В., к.пед.н., доцент; Панченко А. Г., к.н.держ.упр., доцент; Поспелова Т. В., д.н.держ.упр., доцент; Рябець К. А., д.н.держ.упр., доцент; Шульга О. А., д.е.н., доцент; Юрченко Ю. Ю., д.е.н., доцент; Яковенко І. В., к.е.н., доцент.

Перспективи розвитку управлінських систем у соціальній та економічній сферах України: теорія і практика: зб. матеріалів VII Всеукр. наук.-практ. інт.-конф., 21 листопада 2023 р. Київ: Київський університет імені Бориса Грінченка, 2023. 463 с.

Матеріали Всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції, проведеної кафедрою управління Факультету економіки та управління Київського університету імені Бориса Грінченка, розкривають сутність управління діяльністю підприємств і організацій в умовах відбудови України, а також управління людським та соціальним розвитком; містять пропозиції щодо удосконалення механізмів державного управління у сучасний період; окреслюють теорію, практику, проблеми та перспективи миротворчої освіти в конфліктних і постконфліктних регіонах; висвітлюють новітні тенденції розвитку цифрового підприємництва, а також IT-сектор та цифрові технології як фактор інноваційної трансформації економіки України.

Висловлені авторами думки та пропозиції можуть не збігатися із точкою зору редакційної колегії. Відповідальність за добір і викладення матеріалів, достовірність інформації, точність назв, статистичних даних, прізвищ та цитат несуть автори. Матеріали опубліковані в авторській редакції.

Кліменкова В. І.	
ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ВІДНОВЛЕННЯ ЕКОНОМІКИ: НА ПРИКЛАДІ СІНГАПУРУ ТА ПІВДЕННОЇ КОРЕЇ.....	218
Клименко А. Р.	
ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ В КОНТЕКСТІ РЕФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ В УКРАЇНІ.....	225
Коваленко Н. В.	
СТРАТЕГІЧНЕ ПЛАНУВАННЯ В СФЕРІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ: МЕТОДОЛОГІЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЯ.....	228
Лаготюк В. О.	
ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ АГРОПРОМИСЛОВОГО СЕКТОРУ УКРАЇНИ	231
Лісніченко Т. В.	
РІЗНИЦЯ І ПОДІБНІСТЬ МІЖ ДЕРЖАВНИМ ТА ПРИВАТНИМ УПРАВЛІННЯМ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВ І ОРГАНІЗАЦІЙ В УМОВАХ ПОВОЄННОЇ ВІДБУДОВИ УКРАЇНИ.....	234
Непечатов Р., Федотов В.	
ВПЛИВ ПОЛІТИЧНИХ ЧИННИКІВ НА ПРОЦЕС НОРМОТВОРЧОСТІ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ.....	237
Підгорна Т. В.	
ВПЛИВ ВІЙНИ НА ПРОЦЕСИ ЗАЛУЧЕННЯ ЖІНОК ДО РОЗРОБКИ МІСЦЕВИХ ПОЛІТИК ТА УЧАСТІ У ПРИЙНЯТТІ РІШЕНЬ ПІД ЧАС ВОЄННОГО ТА ПОВОЄННОГО ВІДНОВЛЕННЯ.....	239
Рябець К. А.	
КОМПЛЕКС ПРОПОЗИЦІЙ ЩОДО ОПТИМІЗАЦІЇ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В ГАЛУЗІ ЗАХИСТУ ДОВКІЛЛЯ ТА ПРИРОДНИХ РЕСУРСІВ.....	242
Сейдаметов Р. Р.	
ШЛЯХИ ВПРОВАДЖЕННЯ СТАНДАРТІВ В УКРАЇНСЬКИЙ ПРОСТІР ПУБЛІЧНОЇ МОВНОЇ ПОЛІТИКИ КРАЇН ЧЛЕНІВ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ.....	245
Терьошина А.	
ПИТАННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ В СТРАТЕГІЧНОМУ ПЛАНУВАННІ ТА ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ ТЕРИТОРІАЛЬНОЮ ГРОМАДОЮ.....	249
Тихоненко О. В.	
ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ГРОМАДСЬКОГО БЮДЖЕТУ НА РІВНІ СІЛЬСЬКИХ ТА СЕЛИЩНИХ	

організацій, які готові допомагати місту та заохочувати жінок до процесів відновлення, реінтеграції, надання послуг; збільшення рекреаційних форм відпочинку для жінок, для жінок з дітьми та інших гендерно-вікових груп, зважаючи на зменшення мобільності та можливість відпочинку (наприклад, жіночі/дитячі/дівочі літні табори у близькості до місць проживання киян/киянок, дитячі кімнати на роботі та ін); проведення жіночих форумів, медіа кампаній, які дають можливість зробити видимими лідерські проекти та досягнення, показати рольові моделі для жінок на прикладах та реалізованих кейсах.

Список літературних джерел:

1. Про затвердження Національного плану дій з виконання резолюції Ради Безпеки ООН 1325 “Жінки, мир, безпека” на період до 2025 року: розпорядження Кабінету Міністрів України від 28.10.2020 р. № 1544-р URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1544-2020-%D1%80#Text> (дата звернення: 11.10.2023).

2. Цілі сталого розвитку України на період до 2030 року: Указ Президента України від 30.09.2019 р. № 722/2019 URL : <https://www.president.gov.ua/documents/7222019-29825> (дата звернення: 01.10.2023)

3. Жінки. Мир. Безпека: Інформаційно-навчальний посібник з гендерних аспектів конфліктів для фахівців соціальної сфери /Колектив авторів. Київ, 2017. 172 с.

4. Левченко К.Б. Права жінок: зміст, стан та перспективи розвитку: монографія Левченко К.Б. Видавництво-во НУВС, 2001. 348 с

5. Суслова О. Рівні права та можливості жінок і чоловіків у місцевому самоврядуванні: стандарти, пріоритети, поради. Київ: ТОВ «Видавництво «Юстон», 2020. 40с.

Рябець Катерина Анатоліївна,

д.н.держ.упр., доцент, професор кафедри управління
Київський університет імені Бориса Грінченка

КОМПЛЕКС ПРОПОЗИЦІЙ ЩОДО ОПТИМІЗАЦІЇ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В ГАЛУЗІ ЗАХИСТУ ДОВКІЛЛЯ ТА ПРИРОДНИХ РЕСУРСІВ

Недосконалість діяльності органів публічного управління в екологічній галузі пояснюється багатьма причинами. Насамперед

необхідно відзначити, що система державного управління у галузі охорони навколишнього природного середовища та раціонального використання природних ресурсів має серйозні внутрішні проблеми. Постійні кадрові переміщення та структурні реорганізації у зазначених органах призводять до дублювання функцій, які передбачаються у багатьох положеннях різних міністерств і відомств у природоохоронній та природоресурсовій сфері. Це називається правовим хаосом. У такій обстановці управляти кимось або чимось неможливо. Наслідками поєднання органами державного управління функції контролю з господарсько-виробничою діяльністю є незаконні та неконтрольовані вирубки лісу, стара ідеологія в діяльності водогосподарських структур тощо. Вирішення даної проблеми потребує термінового перегляду законодавчої бази діяльності вищевказаних органів державного управління з метою чіткої правової регламентації та розмежування їх повноважень.

Недоліки у функціонуванні досліджуваних органів публічного управління викликані також некомплексністю їх діяльності. Зокрема, в Україні немає ефективної співпраці Міністерства захисту довкілля та природних ресурсів України з органами виконавчої влади в регіонах і з органами місцевого самоврядування. При цьому у регіонах здебільшого знаходяться підприємства-забруднювачі довкілля. Тому, необхідно саме в них впроваджувати економічні механізми взаємодії місцевих органів державної виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, суб'єктів підприємницької діяльності, населення, громадських і неурядових організацій.

Варто зосередити увагу на якості системи державної служби у галузі захисту довкілля і природних ресурсів. Шляхи реформування системи державної служби вбачаємо в удосконаленні чинної нормативно-правової бази, підвищенні кваліфікації держслужбовців, запровадженні заходів щодо підвищення ефективності державної служби [1, с. 100].

Не менш важливою причиною неефективної діяльності органів публічного управління у галузі захисту довкілля та природних ресурсів є недостатня матеріально-економічна база. На жаль, місцеві органи влади продовжують розглядати питання фінансового забезпечення розв'язання екологічних проблем за залишковим принципом. Окреслена проблема є суттєвою перешкодою для реалізації управлінських функцій органами публічного управління в галузі екології. При складанні Державного бюджету України необхідно враховувати, що природоохоронна діяльність не є збитковою.

Особливу роль для вдосконалення діючого екологічного законодавства становлять питання пов'язані з пошуком нових шляхів та методів запобігання екологічним правопорушенням.

З метою вдосконалення системи законодавства у сфері охорони навколишнього природного середовища та недопущення різних трактувань поняття «екологічне правопорушення» необхідно законодавчо його розкрити шляхом внесення відповідних змін до ст. 70 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» [2] та внести зміни в інші нормативно-правові акти щодо фактичного застосування даного поняття.

Відповідно до ст. 50 Конституції України [3], кожен має право на безпечне для життя і здоров'я довкілля та на відшкодування завданої порушенням цього права шкоди. Проаналізувавши вищенаведену норму можна дійти висновку, що в Основному Законі нашої держави встановлено достатній мінімум для забезпечення життєдіяльності та працездатності громадян. Держава відповідно до даної норми лише гарантує громадянам безпечне довкілля та не бере на себе зобов'язань для створення сприятливих умов для існування людини. Таким чином, одним із шляхів попередження порушень діючого екологічного законодавства може бути розширення меж правового забезпечення громадянам нормального існування в навколишньому природному середовищі, яке буде закріплено Конституцією України та буде забезпечуватися та охоронятися державою.

Окремо необхідно зазначити необхідність законодавчо встановити порядок проведення екологічних громадських слухань. Даний порядок може забезпечити: впровадження єдиного функціонального механізму проведення громадських слухань з питань захисту довкілля та природних ресурсів; практичне залучення громадськості до вирішення значущих для суспільства екологічних питань; удосконалити систему взаємодії органів державної влади та органів місцевого самоврядування, а також забезпечити інформування населення держави.

Поряд із загальними поняттями, які пов'язані з процесом удосконалення екологічного законодавства особливу увагу необхідно звернути на засоби запобігання порушень законодавства у даній сфері в населених пунктах нашої держави.

В свою чергу, з розвитком національної економіки в останні роки спостерігається збільшення процесу будівництва різних за своїм функціональним призначенням об'єктів на території населених пунктів, що призводить до знищення значної кількості зелених

насаджень загального користування. Одним із засобів збереження та недопущення знищення зелених насаджень може бути обов'язкова інвентаризація зелених насаджень відповідних території, що забезпечить визначення якісного складу зелених насаджень та впровадить дієвий механізм обліку останніх. Дане питання також потребує значних фінансових капіталовкладень та законодавчого закріплення. Таким чином, можливо передбачити доповнення розділу VII «Державний облік, кадастр і моніторинг рослинного світу» Закону України «Про рослинний світ» [4] статтею, що законодавчо закріплює зобов'язання органів місцевого самоврядування здійснити інвентаризацію об'єктів рослинного світу на підпорядкованих територіях, яка стане основою відповідного кадастру.

Список літературних джерел:

1. Рябець К. А. Адміністративно-правове регулювання охорони навколишнього природного середовища і раціональне використання природних ресурсів: актуальні проблеми // Право України. 2006. № 3. С. 97-100.
2. Про охорону навколишнього природного середовища: Закон України від 25 червня 1991 року № 1264-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. 1991. № 41. ст. 546.
3. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 року № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. ст. 141.
4. Про рослинний світ: Закон України від 9 квітня 1999 року № 591-ХІV // Відомості Верховної Ради України. 1999. № 22-23. ст. 198.

Сейдаметов Руслан Рідванович, магістр

Київський університет імені Бориса Грінченка

Науковий керівник – д.н.держ.управ., доцент Рябець К.А.

ШЛЯХИ ВПРОВАДЖЕННЯ СТАНДАРТІВ В УКРАЇНСЬКИЙ ПРОСТІР ПУБЛІЧНОЇ МОВНОЇ ПОЛІТИКИ КРАЇН ЧЛЕНІВ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Формування та реалізації публічної політики у сфері захисту української мови як державної, на нашу думку, є надзвичайно пріоритетним завданням державного управління. Як доречно стверджує Б. Ажнюк, «провідну роль державної мови як фактора національної єдності визнають усі європейські країни, право на мову залишається одним із невідчужуваних людських прав навіть у тому випадку, коли уявлення про цінність національної мови втратило